

ТРЕВОГА ВЪ СЕЛОТО

Хиляди пжти бѣше казвалъ чичо Андрей да се затваря вратичката на кошарата, но никой не разбира отъ дума. Всѣка вечеръ той намираше вратичката незатворена и страшно се ядосваше. На Бѣдни вечеръ чичо Андрей си похапна хубавичко, пийна си и забрави да провѣри кошарата. А презъ деня неговитѣ немирници Маринъ и Денчо носиха съ голѣмия кошъ на овцетѣ сѣно и дълго играха съ овена. Следъ като имъ омръзна играта, тѣ си излѣзоха и не затвориха вратичката. Подиръ вечеря децата се мушнаха въ одъра и безгрижно захъркаха. Търколи се и чичо Андрей и веднага заспа. Стрина Андреевица раздига трапезата, примете трохитѣ, повъртѣ се насамъ-натамъ, изгаси лампата и си легна.

Навѣнъ едри парцали снѣгъ засипваха земята. Замлъкна и последниятъ кучешки лай. Селото заспа. Изведнажъ срѣдъ нощната тишина издрѣнкаха звънци. Скочи ха подплашени овцетѣ и една презъ друга се втурнаха навѣнъ. Повдигна се стрина Андреевица, надникна въ прозореца и лудо закрещѣ:

— Овцетѣ... вълкъ... Андрей!...

Скочи съненъ чичо Андрей, грабна пушката отъ стената и бумъ — презъ прозореца. Изпищѣха децата. Лавнаха селскитѣ псета. Закукуригаха пѣтли. Затичаха по улицата хора, завикаха. Чичо Андрей босъ и гологлавъ се втурна следъ стадото. Затичаха и други хора съ тояги, брадви и вили следъ него.

— Какво има, какво стана, стрино Андреевице? — питаха уплашено съседкитѣ.

— Вълкъ ма, жени, вълкъ овцетѣ прогони! Голѣмъ, голѣмъ колкото магаре. Съ очитѣ си го видѣхъ! Най-голѣмата овца бѣ дигналъ на гърба си и всичкитѣ овце предъ себе си закара въ гората!

Не се мина много, ето чуха се отъ другия край на селото срѣдъ глъчъ и смѣхъ спокойно да дрѣнкатъ звънци на стадото.

— Не се кахъри, стрино, ето връщатъ овцетѣ, а може и вълка да сж убили

Ето ги идатъ. Срѣдъ въоръженитѣ съ тояги, брадви